Р Е Ш Е Н И Е
№ 3109

гр. София, 12.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **2167** по описа за **2014** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.
Образувано е по касационна жалба на [фирма] против решение № 24 от 30.12.2013 г., постановено по НАХД № 15060/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 8 с-в. Със същото е потвърдено наказателно постановление № 13/07.07.2011 г. на председателя на Комисията за защита на личните данни, с което на търговското дружество на основание чл. 42, ал. 1 от Закона за защита на личните данни е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лв. за нарушение по чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни.
Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението и да се отмени наказателното постановление.
Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.
Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:
Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.
С решение № 24 от 30.12.2013 г., постановено по НАХД № 15060/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 8 с-в е потвърдено наказателно постановление № 13/07.07.2011 г. на председателя на Комисията за защита на личните данни, с което на [фирма] на основание чл. 42, ал. 1 от Закона за защита на личните данни е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лв. за нарушение по чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни.
От фактическа страна СРС е приел за установено, че [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и е вписан в регистъра по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за защита на личните данни с идентификационен номер 14414. Като мобилен оператор дружеството осъществява търговска дейност в офиси и магазини на територията на цялата страна, при която дейност се сключват писмени договори за различни мобилни услуги с физически лица – клиенти. На търговското дружество била извършена проверка по отношение на спазването на Закона за защита на личните данни при обработването на личните данни във връзка с осъществяването на процедурата по регистриране на предплатени услуги и процедурата по преносимост на номера. Служители от Комисията за защита на личните данни посетили на 12.11.2010 г. офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], МОЛ „С. център", като от управителя на офиса били изискани попълнени и подписани заявления за преносимост на национално значим номер при смяна на доставчика на мобилните услуги и заявление договор, сключван при искане за преносимост на номер, заявление за оттегляне на заявление за пренос на номера, както и заявление за регистрация на предплатена карта. Били представени заверени копия от заявление за преносимост вх. № 00001008966 от 21.10.2010 г., заявление договор № 20101021171142-20619156 от 21.10.2010 г., както и копие на лицевата страна на лична карта №[ЕИК] от Н. Т. К.. Било преценено, че след като е снето копие на лицевата страна на личната карта на Н. Т. К. администраторът на лични данни е обработил личните му данни, съдържащи се в личната му карта в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни, защото копието на личната карта съдържа лични данни, които надхвърлят целите за преносимост на номер и за сключване на договор за мобилни услуги. За извъшеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателното постановление.
От правна страна СРС е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган. От правна страна съдът е приел също така за извършено нарушението по чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни.
Решението на първоинстанционния съд е правилно.
При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил и правилни правни изводи. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че служители от Комисията за защита на личните данни посетили на 12.11.2010 г. офис на [фирма], находящ се в [населено място], [улица], МОЛ „С. център", като от управителя на офиса били изискани попълнени и

подписани заявления за преносимост на национално значим номер при смяна на доставчика на мобинтие услуги и заявление договор, сключван при искане за преносимост на номер, заявление за оттегляне на заявление за пренос на номера, както и заявление за регистрация на предплатена карта. Били представени заверени копия от заявление за преносимост вх. № 00001008966 от 21.10.2010 г., заявление договор № 20101021171142-20619156 от 21.10.2010 г., както и копие на лицевата страна на лична карта №[ЕИК] от Н. Т. К.. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за защита на личните данни лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Съгласно чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни личните данни трябва да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Съгласно Закона за електронните съобщения и раздел III, т. 2.1.1.1 от допълнително споразумение № 3 към процедура за преносимост на мобилни номера заявлението за преносимост трябва да съдържа трите имена, ЕГН, постоянен адрес и номер на личната карта. Като е копирал фотоснимката, националността, полът и датата на издаване на личната карта на лицето администраторът на лични данни е надхвърлил целите във връзка, с които е било подадено заявлението за пренос на номер. Действително също така събирането на копие от документ за самоличност попада в категорията обработване по §1, т. 1 от Закона за защита на личните данни, съгласно който обработване на лични данни е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. В тази връзка настоящата съдебна инстанция определя като правилен извода, че поставеното изискване за предоставяне на копие от личната карта е в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от Закона за защита на личните данни. Действително, също така във връзка с изискването на чл. 2, ал. 2, т. 1 от Закона за защита на личните данни за законосъобразно и добросъвестно обработване на лични данни в чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на личните данни са посочени случаите, в които това е допустимо. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че позоваването на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Закона за защита на личните данни с оглед представеното изрично съгласие на физическото лице за допустимост на извършеното обработване на лични данни е неоснователно, тъй като непредставянето на копие от личната карта от физическото лице би било свързано с отказ на администратора да извърши исканата услуга. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба за маловажност на извършеното нарушение. За извършеното нарушение е предвидено налагането на имуществена санкзия от 10 000 лв. до 100 000 лв., като наложената на касатора имуществена санкция е в размер на 15 000 лв., която е близо до минималния размер. Самото предвиждане на налагането на имуществена санкция в размер от 10 000 лв. до 100 000 лв. обосновава извода, че нарушението не може да бъде определено като маловажно такова. Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение № 24 от 30.12.2013 г., постановено по НАХД № 15060/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 8 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: